BISBAT D TERRASSA

BISBAT DE TERRASSA
Secretaria General
08 SET. 2020
Núm. 382
Registre General SORTIDA

En el teu nom calarem les xarxes

Introducció

Benvolguts preveres i diaques, membres de la vida consagrada i fidels laics: ens disposem a iniciar un nou curs pastoral, que està marcat per la pandèmia que ens afligeix des de fa set mesos. Les circumstàncies, les dificultats i els reptes d'aquest temps, tot i ser molts, han d'esdevenir una ocasió pel creixement en la confiança en Déu, en la comunió eclesial, en l'ardor evangelitzador i en el servei als més necessitats. Amb aquesta carta, volem compartir amb vosaltres algunes reflexions a la llum de la Paraula de Déu, llum que il·lumina els passos de la nostra vida i ministeri.

«Rema mar endins i caleu les xarxes» (Lc 5, 4)

Podem fer servir la imaginació i situar-nos en el llac de Genesaret, amb aquella la multitud que s'aplega per escoltar Jesús. Simó i els seus companys també són allà, cansats i desanimats perquè s'han escarrassat tota la nit i no han pescat res. Jesús predica a la gent des de la barca de Simó. Un cop acabat, li diu que vagi mar endins amb els seus companys i que cali les xarxes. I Simón obeeix, -«d'acord amb la teva paraula, calaré les xarxes per pescar» (v. 5)-, i arrepleguen una gran quantitat de peixos. Sant Joan Pau II va proposar aquesta escena bíblica en el començament de la seva carta apostòlica *Novo millennio ineunte* (6 de gener de 2001), com a icona de l'actitud que havia d'adoptar l'Església a l'inici del nou mil·lenni.

Aquesta mateixa actitud és la que hem de tenir nosaltres en començar aquest nou curs, que es presenta com un repte a la vegada difícil i apassionant. La imatge de la pesca remet a la missió de l'Església; l'experiència de Pere és també representativa pels apòstols de tot temps, que és cridat i enviat per Crist a anunciar l'Evangeli, encara que les circumstàncies siguin adverses, tot i el cansament i la incertesa de la situació. És el Senyor qui envia, i les limitacions personals o les dificultats ambientals no ens han de fer por, per què és Ell qui crida i encomana, una vegada més, la missió. Tenim la certesa dins nostre que quan més febles som, més es manifesta en nosaltres la força de Crist, que ens

Carrer Vinyals, 47-49 - 08221 TERRASSA - Telèfon 93 733 71 20 - Fax 93 733 70 95 - a/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

transforma i ho renova tot. Així ho va experimentar sant Pau (cf. 2Co 12, 10), i així som cridats a experimentar-ho nosaltres.

Som conscients que en la nostra programació pastoral així com en qualsevol projecte de vida cristiana, el principi essencial és la primacia de la gràcia, i que els fruits no depenen de les nostres capacitats i esforços. L'experiència dels apòstols en l'episodi de la pesca miraculosa ho confirma. Per tal d'arribar a experimentar de veritat aquesta primacia, hem de donar prioritat a la pregària personal i comunitària, perquè és a través de l'oració que arribem a ser conscients d'aquesta gran veritat. Ara bé, quan deixem de banda la pregària, ens adonem una vegada i altra de la desproporció existent entre els grans esforços realitzats i el fruit petit que s'aconsegueix (cf. NMI 38).

Per la nostra banda, ens hem d'esforçar al màxim, gastant-nos i desgastant-nos fins al final (cf. 2Co, 12, 15). Com va escriure sant Ignasi de Loiola: «actua com si tot depengués de tu, sabent que en realitat tot depèn de Déu». Més enllà dels suports humans, més enllà de l'experiència i els recursos personals i institucionals, és el moment de la fe, de la confiança en el Senyor, d'obrir el cor a la seva gràcia i, com Pere, calar les xarxes refiant-nos en la seva paraula. És l'hora de la confiança en Ell i en les persones amb les quals compartim el camí, perquè no caminem sols, sinó que ho fem en família, en comunitat, en Església.

«Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,5)

L'Església viu en una constant renovació, perquè Crist fa noves totes les coses. Recordem, per exemple, la formidable tasca de sant Gregori el Gran (540-604), que va superar moltes adversitats i va evangelitzar els pobles bàrbars cercant els mitjans apropiats en el seu temps; la fundació d'ordes religiosos per part de sant Benet de Núrsia al segle VI, de sant Bernat de Claravall al segle XII, de sant Francesc d'Assís, santa Clara i sant Domènec de Guzmán al segle XIII. Tinguem present l'impacte reformador de santa Catalina de Siena al segle XIV, de santa Teresa d'Àvila i sant Ignasi de Loiola al segle XVI; o de sant Vicenç de Paül i santa Joana de Lestonnac al segle XVII, o de sant Antoni M. Claret o santa Joaquima de Vedruna al segle XIX. Recordem també l'aparició dels nous moviments i realitats eclesials que ha tingut lloc en el passat segle XX.

És veritat que ha passat molt de temps i ara ens trobem en un moment de profundes transformacions: l'evolució cultural contínua, la globalització, els fluxos migratoris sense precedents ni control, les noves tecnologies que fins i tot envaeixen la nostra privacitat, el procés de secularització, la liquiditat i la inconsistència personal, etc. I encara, aquesta pandèmia ha trastocat absolutament la nostra existència i ens fa viure en la incertesa i la por.

Han canviat moltes coses, és veritat, però hi ha altres que romanen. El que no canvia és la vocació a la santedat i a l'apostolat. Tampoc canvia el mandat missioner del Senyor, ni l'atenció als germans més necessitats. És per això que ens toca analitzar la situació present i trobar camins nous d'evangelització; amb imaginació i creativitat (cf. EG 28), sense caure en lamentacions, cercant i trobant solucions als problemes. Aquest curs que iniciem serà únic i irrepetible per la magnitud de les dificultats, però molt més encara per la incomparable presència de la força salvadora de Déu. Ha de ser un autèntic "kairós", és a dir, un moment especial de gràcia per a cada un de nosaltres, per la nostra diòcesi i per a tota l'Església.

Aquest curs l'hem de viure des de l'esperança. L'esperança cristiana és aquest motor que ens fa comprendre que es pot produir un canvi significatiu en el nostre interior, en el nostre cor; també en les nostres comunitats, en les nostres parròquies, a l'Església, al món sencer, encara que tinguem l'experiència d'haver iniciat molts projectes i no haver obtingut el fruit desitjat. L'esperança ens porta a confiar més en Déu i a continuar treballant i sobreposant-nos amb resiliència a les adversitats; ens porta a posar la confiança en el Senyor, que està present en la nostra vida, respecta la llibertat i alhora ens dona la força per fer-ho tot nou.

El papa Benet XVI ens va recordar que la fe, l'esperança i la caritat estan íntimament unides. L'esperança es relaciona amb la paciència, que no defalleix ni tan sols davant el fracàs aparent, i amb la humilitat, que reconeix el misteri de Déu i es fia d'Ell en tot moment. La fe transforma la nostra impaciència i els nostres dubtes en l'esperança segura que el món està en mans de Déu i que, a la fi, la victòria serà seva. La fe desvetlla l'amor, que és la llum que il·lumina constantment el món i ens dona la força per viure i actuar. És possible viure l'amor, posant-lo en pràctica, perquè hem estat creats a imatge de Déu, que és Amor (cf. *Deus caritas est* 39).

"Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut" (I Pe 4,10)

En aquest nou curs que comença, nosaltres, que hem conegut l'amor de Déu (cf. 1Jn 4, 16), ens hem de sentir especialment cridats a posar-lo en pràctica. Continuem fent camí en l'anomenada "nova normalitat", complint rigorosament les mesures de protecció per prevenir els contagis i minimitzar els riscos. En aquest nou curs serà molt important acompanyar les persones, les famílies, els grups, les comunitats cristianes, els àmbits pastorals i les institucions. Això ens ha de portar a viure una actitud determinada, una manera de ser present i fer camí en els diferents moments i realitats que comporta l'acció de l'Església. Tinguem ben present el consell de sant Pere, que recomana a les primeres comunitats cristianes en temps de dificultats mantenir-se ferms en la lluita, i tenir sentiments de comunió fraterna posant al servei dels

altres els dons que cadascú ha rebut, conscients que tots formem part d'una mateixa família.

Avui dia valorem molt la importància de l'acompanyament com un ministeri dins l'exercici de l'acció pastoral de l'Església. Com molt bé ha assenyalat el papa Francesc en l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, l'Església ha de fer present el Crist en cada situació i ambient, ha de contemplar, commoure i aturar-se davant l'altre, davant el proïsme, tantes vegades com sigui necessari, com el bon samarità. Cal donar al nostre caminar el ritme sanador de la proximitat, amb una mirada respectuosa i plena de compassió, i un acompanyament que guareixi, alliberi i animi a madurar en la vida cristiana (cf. EG 169).

La nostra **acció caritativa i social** és fonamental i urgent davant la crisi econòmica que s'ha desencadenat, i que serà llarga i afecta ja a moltes persones. Ens inspira la paràbola del bon samarità, que ens mostra una nova perspectiva: ja no es tracta de descobrir qui és el meu proïsme sinó d'esdevenir jo mateix proïsme dels altres, arribant a ser una persona que estima els altres, que es preocupa per ells, que es commou davant el patiment dels altres, que té un cor obert. Perquè ser proïsme vol dir fer-se proïsme dels altres, sobretot dels ferits del camí.

Cal fixar la mirada en l'altre, estar atents els uns als altres, perquè el manament de l'amor a Déu i al proïsme ens porta a prendre consciència dels altres. Després, hem de guarir les ferides, perquè el cor del nostre món i dels nostres contemporanis està profundament ferit com a conseqüència dels conflictes entre persones i entre col·lectius, i més darrerament, com a conseqüència d'aquesta crisi sanitària i econòmica que ens afecta a tots, especialment als més vulnerables. A la llum de la revelació, som conscients que l'arrel profunda de totes les ferides és el pecat, que separa de Déu, d'un mateix i de cada germà.

Finalment, hem d'acollir des del cor. El papa Francesc proposa la imatge d'una "mare de cor obert" per ajudar-nos a entendre millor la missió de l'Església ara, com una casa sempre oberta, una família que privilegia els caiguts a la vora de camí, una comunitat atenta, "en sortida", plena de dinamisme missioner. Durant el confinament hem intensificat els nostres esforços per atendre els més necessitats, a la gent gran, als malalts. Ha estat una tasca de tots, sacerdots, religiosos i laics, a través de Càritas i les altres institucions i grups d'atenció als necessitats. Hem comptat amb l'ajuda inestimable de joves i adults.

En aquest temps haurem d'acompanyar també tots els àmbits del **ministeri de la paraula**, la missió d'ensenyar, de posar en contacte amb la

veritat, amb Crist. Aquest ministeri esdevé especialment important en l'actualitat, perquè ens adonem d'una gran confusió en la concepció sobre l'ésser humà, la vida, el món, el bé i el mal, el més enllà, etc. Enmig del relativisme i la desorientació del nostre temps, hem d'anunciar Crist. I no ho fem transmetent idees pròpies o el que ens agrada, sinó que proposem la veritat que és Crist mateix, la seva paraula, la seva manera de viure. Anunciem la paraula de Crist, la fe de l'Església, i ho fem en nom de l'Església.

En les catequesis, en les diferents sessions de formació, a les escoles i altres institucions acadèmiques, etc., fins i tot en les homilies, a vegades tenim la impressió de ser com una veu que crida en el desert; ara bé, no dubtem que la sembra donarà fruit en el moment oportú. D'altra banda, anunciem l'Evangeli perquè el Senyor ens envia, confiant en la seva paraula, i som conscients que ens toca confrontar la nostra fe i la nostra vida amb la mentalitat dominant a la societat, amb la qual no podem ser identificats ni homologats, perquè som en el món, però no som del món (cf. Jn 15, 19).

En el temps de confinament van sorgir moltes iniciatives per mantenir la formació cristiana a través de la modalitat telemàtica. Encara que esperem poder desenvolupar de nou totes les activitats de forma presencial, cal continuar desplegant les possibilitats que ens ofereixen les noves tecnologies, per optimitzar-les un cop superada la pandèmia. També les nostres escoles han mantingut la seva activitat amb particular eficiència, i amb la col·laboració de les famílies. Ara és el moment d'aplicar la creativitat que el papa Francesc ens demana, amb les eines més adequades, perquè, ara més que mai, és necessari aquest anunci salvador.

Aquest temps ha de ser propici, en tercer lloc, per **l'acompanyament personal**, que ha de portar a Déu, que ha de ser com una «peregrinació amb Crist cap al Pare» (EG 170). Ajudar les persones a conèixer-se i acceptar-se a si mateixes, a establir correctament la relació amb els altres i a viure en comunió; ajudar al creixement i la maduració des de la llibertat i la responsabilitat, a cercar la voluntat de Déu, a dedicar-se al servei a Déu i als germans.

El papa Francesc, dirigint-se al clergat de la diòcesi de Roma els deia: «que sigui Ell qui ens ensenyi a acompanyar, a tenir cura i embenar les ferides del nostre poble, no des del temor sinó des de l'audàcia i l'abundància evangèlica de la multiplicació dels pans (cf. Mt 14, 13-21); amb la valentia, l'agilitat i la responsabilitat del samarità (cf. Lc 10,33-35); amb l'alegria i la festa del pastor per la ovella retrobada (cf. Lc 15,4-6); amb l'abraçada reconciliadora del pare que perdona (cf. Lc 15,20); amb la pietat, la delicadesa i la tendresa de Maria a Betània (cf. Jn 12,1-3); amb la mansuetud, la paciència i la intel·ligència del deixeble del Senyor (cf. Mt 10,16-23) »(Carta al clergat de la diòcesi de Roma, 31-V-2020).

Déu acompanya sempre els seus fills. Hem d'aprendre a acompanyar els altres com Ell ens acompanya nosaltres, com ens ensenya Jesús, amb amor i paciència, respectant la nostra llibertat, potenciant i desenvolupant el millor de cadascú, perquè puguem arribar a l'ideal de perfecció que Ell ens proposa. Aquest acompanyament no s'ha deixat de fer durant el confinament. Amb els mitjans que teníem al nostre abast s'ha procurat atendre les persones, de forma telemàtica, per telèfon o amb atenció presencial quan ha estat possible. Particularment els sacerdots s'han lliurat a aquesta tasca superant les dificultats per anar a l'encontre de la persona necessitada.

L'acompanyament pastoral inclou també la vida espiritual i **la vida litúrgica**. És molt important acompanyar els fidels i les comunitats en la vivència i comprensió de la Litúrgia, que és la font i cimal de la vida de l'Església, i que impulsa els fidels a viure la caritat de Crist (cf. SC 10). La nostra espiritualitat s'ha de distingir per una vida d'intensa pregària, que s'alimenta de la Paraula de Déu i dels sagraments. Cal ajudar a redescobrir l'Eucaristia presencialment com el centre de la vida cristiana i de la vida de l'Església, i el sagrament de la Reconciliació com la trobada amb Crist que allibera del pecat. També a través de l'adoració eucarística aprofundim en la relació personal amb el Senyor, intercedim pels altres i rebem l'impuls per l'apostolat.

La celebració de la litúrgia de l'Església va modelant al llarg de cada curs i de tota la vida la ment i el cor dels creients amb l'empremta de la Santíssima Trinitat. La litúrgia afavoreix una educació espiritual més profunda, perquè ensenya i ajuda a viure com a fills la relació amb el Pare per Jesucrist en l'Esperit Sant. La litúrgia té una força santificadora i educativa única ja que actualitza, fa present el misteri pasqual de nostre Senyor amb tota la seva força transformadora.

Aquest ha estat l'àmbit més afectat per la pandèmia, i en particular, pel confinament. Amb gran dolor tant per part dels pastors com per part dels fidels, va ser necessari no convocar celebracions presencials per evitar possibles contagis. Van sorgir llavors una gran varietat d'iniciatives per les celebracions eucarístiques, les adoracions i la pregària de la litúrgia de les hores que es transmetien per diferents canals de televisió i a través de les xarxes socials; també la pregària del sant Rosari, que s'ha recuperat en moltes llars. Tots som conscients que no és el mateix, però som més conscients encara que és el Senyor qui sosté i santifica, a través de diferents mediacions, i que sempre ens acompanya.

Final

També comptem amb la presència i acompanyament de Maria, mare de Déu i mare nostra. La seva vida és un exemple incomparable en el camí de la fe, en el qual ens guia com estrella lluminosa, i el seu amor de mare ens congrega com una família. Ella, font de la salut, ens porta a Aquell que és la Salut de les nostres vides.

Benvolguts germans i germanes, iniciem un nou curs. Que les dificultats no ens desanimin. Ara és el moment de calar les xarxes de nou, amb tota confiança, i el Senyor farà la resta. Amb la nostra benedicció.

Terrassa, 8 setembre 2020, festa del Naixement de la Benaurada Mare de Déu

+ Josep Àngel Saiz Meneses,
Bisbe de Terrassa

+ Salvador Cristau Coll
Bisbe Auxiliar